

Cântec de călătorie

Eugen Dorcescu

demult demult când râul era râu
nu curs de apă putred și molâu
când fânul unduia până la brâu
când cerul era cer și norul nor
când verdele sclipea amețitor
când te-ntâlneai cu Domnul în pridvor
când te trezeai la ziuă cel dintâi
cu soarele zâmbind la căpătâi
cerându-ți să-i vorbești și să-l mângâi
când noaptea ațipind zăreai prin geam
cum cade luna-n ulmi din ram în ram
când te-nveleai în vis ca-ntr-un balsam
demult demult când drumul era drum
nu un infern de șanțuri și de fum
când drumul lin și alb și vălurit
curgea din infinit în infinit
când erau tați și mame și copii
nu simple acuplări ci căsnicii
când munții revărsau păduri și vii
când negura urca din văi tiptil
când te culca săgeata unui tril
demult demult pe când erai copil